

7.2. Εργοθεραπευτική παρέμβαση που στοχεύει στο παιχνίδι και στη διάθεση για παιχνίδι

Σε αυτό το στάδιο, ο θεραπευτής αναπτύσσει στόχους που προσανατολίζονται στην ανάπτυξη του επιπέδου παιχνιδιού ή της διάθεσης του παιδιού για παιχνίδι (Swinth & Tanta, 2003). Οι γενικοί στόχοι ενός τέτοιου εργοθεραπευτικού προγράμματος περιλαμβάνουν:

- την ανάπτυξη του επιπέδου των μορφών παιχνιδιού που αναλογούν στην ηλικία του παιδιού π.χ. να φτιάχνει κατασκευές, να παίζει παιχνίδια ρόλων, να παίζει με άλλα παιδιά, να παίζει παιχνίδια με κανόνες ...
- την ανάπτυξη της διάθεσης για παιχνίδι π.χ. να επιδεικνύει κίνητρο και πρωτοβουλία να παίζει ... να οργανώνει το ίδιο το παιχνίδι του... να χαιρείται...
- τη βελτίωση των δεξιοτήτων παιχνιδιού π.χ. να καταφέρνει να μετράει όταν τα φυλάει στο κρυφτό, να κάνει πετάλι όταν κάνει ποδήλατο, να μπορεί να βάλει δύναμη για να κυλήσει τον πλάστη πάνω στην πλαστελίνη
- την ενίσχυση του παιχνιδιού με την οικογένεια

(Knox, 2010, Hinojosa & Kramer, 2008).

Παρακάτω παρουσιάζονται κάποιες θεραπευτικές στρατηγικές που αναφέρονται στη βιβλιογραφία και που καθοδηγούν την κλινική συλλογιστική των εργοθεραπευτών που στοχεύουν στην ανάπτυξη του παιχνιδιού ή της διάθεσης για παιχνίδι.

- Η παρέμβαση παιχνιδιού ξεκινά από το αρχικό επίπεδο παιχνιδιού του παιδιού

Η εργοθεραπευτική παρέμβαση ξεκινά με δραστηριότητες παιχνιδιού που αρέσουν και καταφέρνει το παιδί και σταδιακά προχωράει σε πιο εξελιγμένα στάδια παιχνιδιού. Οδηγός του θεραπευτή σε αυτήν την πορεία είναι η φυσιολογική ανάπτυξη παιχνιδιού. Για παράδειγμα, εργοθεραπευτής σε παιδί

3 ετών με σοβαρή νοητική υστέρηση που του αρέσει να εμπλέκεται σε πρώιμο αισθητικοκινητικό παιχνίδι, επιπέδου παιδιού 2 ετών, ξεκινά να παίζει μαζί του παιχνίδια αυτού του αναπτυξιακού επιπέδου που το παιδί ενεργητικά και αυθόρμητα παίζει. Η εισαγωγή πιο ώριμων παιχνιδιών, γίνεται όταν το παιδί επιθυμεί να συμμετέχει ή να προσπαθήσει σε αυτά. Το αναπτυξιακά κατάλληλο παιχνίδι επιτυγχάνεται όταν ο εργοθεραπευτής διευκολύνει επιμέρους και σταθερές προόδους στο παιχνίδι (Munier et al., 2008).

- Ο εργοθεραπευτής λαμβάνει υπόψη του τα ενδιαφέροντα παιχνιδιού του παιδιού

Σε μια εργοθεραπευτική πρακτική που σκοπό έχει να βοηθήσει τα παιδιά να καταφέρουν να παίζουν με τα παιχνίδια που επιθυμούν, ο θεραπευτής θέτει ως στόχους αυτά τα παιχνίδια και εφαρμόζει ένα πρόγραμμα που διευκολύνει το παιδί να βελτιώσει την εκτέλεση και συμμετοχή του σε αυτά. Στην πράξη αυτό μεταφράζεται με τον θεραπευτή να:

- α) φροντίζει να είναι διαθέσιμα τα παιχνίδια που αρέσουν στο παιδί
- β) επιτρέπει στο παιδί να επιλέγει το ίδιο τις δραστηριότητες παιχνιδιού
- γ) θέτει ως στόχους της θεραπείας του τα παιχνίδια που θέλει το παιδί να παίζει όπως την επιθυμία ενός παιδιού να μάθει να κάνει ποδήλατο για να βγαίνει βόλτα με τους φίλους του.